

Arrest

**nr. 57 736 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Ter terechtzitting vraagt verzoekster uitstel van de zaak zodat zij alsnog een medisch rapport zou kunnen voorleggen dat op 28 februari 2011 zou worden afgeleverd. Verzoekster verwijst dienaangaande tevens naar haar uiteenzetting in het verzoekschrift op pagina 5 en naar het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 5.

1.2. Uit het gevoegde stuk 5 blijkt dat verzoekster zich op 12 oktober 2010 gewend heeft tot 'CONSTATS asbl' om een medische expertise te vragen. Verzoekster is evenwel reeds op 23 augustus 2010 in België aangekomen en heeft op 25 augustus 2010 haar asielaanvraag ingediend zodat zij anderhalve maand gewacht heeft alvorens zich te richten tot voornoemde organisatie. Van verzoekster kan verwacht worden dat zij meer diligentie aan de dag legt teneinde de nodige stukken te verzamelen ter ondersteuning van haar asielrelaas, dit mede gelet op de medewerkingsplicht die op haar als asielzoekster rust. Bovendien kan niet ingezien worden waarom verzoekster zich niet zou kunnen wenden tot andere medici die even onderlegd zijn als de artsen van 'CONSTATS asbl' – uit het door

verzoekster voorgelegde stuk 5 blijkt bovendien nergens dat de artsen daarin opgesomd zich onderscheiden van andere artsen of een unieke specialisatiegraad hebben verworven in een bepaald medisch gebied – en die haar wel sneller zouden kunnen onderzoeken. Dit klemt des te meer nu verzoekster er wel in slaagt een medisch attest neer te leggen (stuk 6 gevoegd aan het verzoekschrift) dat dateert van 5 november 2010. Het verzoek van verzoekster tot uitstel van de zaak wordt derhalve afgewezen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine en afkomstig uit Damba, Huíge. U groeide op in Luanda en woonde er sinds 1996 samen met I. A. K. {...}, eveneens afkomstig uit de provincie Huíge. Hij was de zoon van een Cabindese moeder en dreef handel tussen Cabinda en Luanda. In 2001 ontdekte u in zijn tas een lidkaart van het Flec. Uw man gaf dit echter nooit toe en uw relatie met hem werd zeer slecht. Hij was een alcoholist en mishandelde u. In 2001 sloeg hij u tijdens uw zwangerschap waardoor u het kind verloor. In totaal onderging u twee operaties omwille van zijn mishandeling. Begin juli 2010 eiste uw man dat u en uw aangenomen dochter B. {...} met hem naar Cabinda gingen. U verbleef er in een huis in de wijk 1° de Maio. Na een week zei uw man dat hij op zakenreis vertrok en bleven u en uw dochter alleen achter. Op 8 augustus 2010, om 14 uur, kwamen vier mannen in burgerkledij naar het huis. Ze vroegen herhaaldelijk waar uw man was waarop u steeds antwoordde dat hij op reis was naar een u onbekende bestemming. De mannen bedankten u en gingen weg. U had echter een slecht voorgevoel en begon voorbereidingen te treffen om terug te keren naar Luanda. Die nacht, om 22 uur, keerden de vier mannen terug naar het huis. Ze vroegen opnieuw waar uw man was en sloegen u en uw dochter. Ze noemden u een leugenaar en zeiden dat uw man bij het Flec was. De mannen doorzochten het huis en namen spullen en documenten van u en uw man mee. U werd samen met uw dochter in een wagen gezet en geblinddoekt naar een koloniaal huis in het woud gebracht. U werd er de hele nacht ondervraagd over de verblijfplaats van uw man, waarbij u geslagen en verkracht werd. De volgende avond vertrokken de vier mannen. U was bang en durfde niet naar buiten te gaan. Plots kwam een man binnen die vroeg wat u daar deed. Hij zei dat hij u kende en u wilde helpen, maar anoniem wenste te blijven. Hij ging op zoek naar uw dochter die elders in het huis zat en diezelfde nacht gingen jullie met de wagen naar de stad Cabinda, naar een huis van de katholieke priesters. De priester die jullie ontving liet u in het seminarie blijven en bracht uw dochter naar een weeshuis. U vertelde de priester wat er u overkomen was en vroeg zijn hulp. Op 21 augustus 2010 kwam de priester opnieuw naar u toe, nam uw foto en zei u dat jullie de volgende ochtend zouden reizen. De volgende dag nam u vermomd als zuster samen met de priester het vliegtuig naar Luanda waar jullie een andere vlucht namen naar België. Op 23 augustus 2010 kwam u aan in België waar u op 25 augustus 2010 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u niet naar Angola terugkan omdat u de vier mannen vreest die u vervolgden omwille van de activiteiten die uw man heeft voor het Flec en omdat u bang bent voor uw man, die u mishandelde en u zou doden omwille van uw medeweten van zijn geheime Flec-lidmaatschap (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 14 oktober 2010, hierna CGVS, p. 11).

Betreffende de door u aangehaalde vrees voor uw man kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat uw man u zou doden omdat u weet hebt van zijn lidmaatschap van het Flec (CGVS, p. 11). Bovendien vertelde u dat uw man een alcoholist is die u al jarenlang slaat (CGVS, p. 9).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het lidmaatschap van uw man reeds ontdekte in 2001. U confronteerde uw man hier overigens onmiddellijk mee, waarop hij ontkende maar verder niets ondernam (CGVS, p. 9). Het is derhalve niet geloofwaardig dat uw man, nadat u reeds negen jaar op de hoogte bent van zijn Flec-lidmaatschap, u thans zou willen doden omwille van deze reden.

U geeft bovendien incoherente verklaringen over de confrontaties die u had met uw man aangaande zijn Flec-lidmaatschap. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u bij het aantreffen van zijn Flec-lidkaart hem hier eenmalig naar vroeg en dit daarna niet meer ter sprake bracht (CGVS, p. 9). Doorheen uw verklaringen vermeldde u echter verschillende andere gesprekken tussen u en uw man die betrekking hadden op zijn betrokkenheid tot het Flec. Zo zei dat u ooit tegen uw man zei hem te zullen verlaten omdat hij een rebel was van het Flec (CGVS, p. 5) en stelde u dat u ook na de door het

Flec opgeëiste aanslag op het Togolese voetbalteam in januari 2010 uw man vroeg naar zijn betrokkenheid hierbij (CGVS, p. 7). Tenslotte stelde u dat uw man u had verteld dat hij vervolgd werd door de regering omdat hij bij het Flec was (CGVS, pp. 11-12).

Voor wat betreft de door u aangehaalde jarenlange mishandeling door uw man omwille van zijn alcoholisme en problemen (CGVS, p. 7 en p. 9) haalde u onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u geen oplossing of bescherming voor deze problemen kon vinden in uw land van herkomst. U stelde dat u uw man niet kon verlaten omdat u niemand anders had (CGVS, p. 7). De vaststelling dat u niet met hem gehuwd was (CGVS, p. 2), dat u doorgaans zonder uw man leefde en bovendien een eigen job had (CGVS, pp. 3-4) wijst er echter op dat niets u in de weg stond om een zelfstandig leven te leiden. Verder stelde u dat u niet naar de politie ging enerzijds omdat u bang was dat uw man u dan zou vermoorden en anderzijds omdat u er van uit ging dat uw man de politie zou omkopen en ze dan niets tegen hem zouden ondernemen (CGVS, p. 7). Voor wat betreft uw vrees voor de reactie van uw man dient te worden opgemerkt dat u de kans had om tijdens zijn regelmatige afwezigheden buiten zijn weten om naar de politie te gaan om een klacht in te dienen of te informeren naar de mogelijkheden tot bescherming. De veronderstelling dat de politie niets zou doen is bovendien geen afdoende reden om niet eerst te proberen bescherming te zoeken bij de Angolese autoriteiten, vooraleer u op internationale bescherming te beroepen. Bovendien stelde u nooit problemen te hebben gehad met de Angolese autoriteiten (CGVS, p. 4).

Uit dit alles blijkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw vrees voor uw man niet echt overtuigend zijn en dat – zelfs als ze overtuigend zouden zijn – u niet alle mogelijkheden in Angola heeft uitgeput om aan zijn bedreigingen te ontsnappen.

Voor wat betreft uw vrees gedood te worden door de vier mannen die achter uw man aanzaten kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat u door vier mannen in Cabinda werd ontvoerd, geslagen en verkracht opdat u hen informatie over de verblijfplaats van uw man zou bezorgen (CGVS, pp. 5-6).

Vooreerst zijn uw verklaringen betreffende uw verblijf en vlucht in Cabinda uitermate vaag, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering er de maanden voor uw vertrek verbleven te hebben (CGVS, p. 3). Zo kon u over het huis in Cabinda stad – waar u gedurende een maand hebt verbleven (CGVS, p. 7) – enkel zeggen dat het in de wijk 1° de Maio gelegen was, maar kon u geen enkele andere plaats of wijk in de buurt noemen (CGVS, pp. 8-9) en u kon deze wijk niet situeren ten opzichte van de zee (CGVS, p. 8) – die nochtans aan de wijk grenst (zie landeninformatie). U had verder geen enkel idee waar in Cabinda zich het huis van de priesters bevond (CGVS, p. 11) waar u nochtans onderdak kreeg (CGVS, p. 6). U verklaarde deze beperkte kennis door te stellen dat u in Cabinda niet of zelden buiten kwam (CGVS, p. 8 en p. 11). Er dient echter te worden opgemerkt dat u zowel naar het huis van uw man als naar het huis van de priester werd gebracht per wagen (CGVS, p. 8 en p. 6) en u later ook per wagen naar de luchthaven ging (CGVS, p. 11) waardoor men kan verwachten dat u deze plaatsen toch tot op zekere hoogte kan situeren, of zich bepaalde plaatsen kan herinneren. De (beperkte) kennis die u wel heeft over Cabinda stad tenslotte, namelijk over de luchthaven, de lokale taal en de natuurlijke rijkdommen (CGVS, p. 8-9) is overigens kennis waarover u zelf stelde dat u ze verkreeg via radio en televisie (CGVS, p. 8-9) en kan dus evenmin uw beweerde verblijf daar bevestigen. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die er in die periode zou hebben meegemaakt.

Voorts dient er te worden gewezen op een aantal tegenstrijdigheden in uw verklaringen hieromtrent die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Zo vertelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de vier mannen tijdens hun eerste bezoek op 8 oktober 2010 reeds dreigden u en uw dochter te vermoorden de volgende keer dat ze zouden terugkomen (zie vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 30 oktober 2010, punt 3.5, p. 2). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter uitdrukkelijk dat de mannen enkel vroegen waar uw man was en verder geen bedreigingen uitten of aankondigden terug te zullen keren (CGVS, p. 5 en p. 10). U zei daarentegen dat het uw voorgevoel was dat u vertelde dat er iets mis was (CGVS, p. 10).

Tenslotte zei u aanvankelijk dat u niet wist of uw man en dus ook uzelf vervolgd werd door de regering of door het Flec (CGVS, p. 10). Later stelde u evenwel dat de mannen die achter uw man aanzaten en waarvoor u diende te vluchten, tot de regering behoorde en het uw man was die u dit had gezegd (CGVS, pp. 11-12).

Uit dit alles dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in Cabinda te zijn vervolgd ten gevolge van het Flec-lidmaatschap van uw man.

Er kan uit hetgeen voorafgaat niet besloten worden dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het leiden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde *Cédula Pessoal* (uitgegeven in juni 2004) is niet van die aard voorgaande vaststellingen te wijzigen daar deze enkel gegevens bevat betreffende uw identiteit die in casu niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. De aanvragen tot medische onderzoeken geven aan dat u medische klachten hebt aan uw voet, buik en hoofd, evenals geheugenproblemen, maar houden geen bewijs in van deze medische problemen en kunnen geen uitsluitel bieden over een mogelijk verband tussen deze klachten en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, vermits de behandelende arts zich in deze enkel kan baseren op uw verklaringen, die echter (cf. supra) niet geloofwaardig werden geacht. De uittreksels uit een artikel over de aanslag op de Togolese voetbalploeg en uit het landenrapport over mensenrechten geven algemene informatie over de situatie van vrouwen en mensenrechten in Angola maar houden geen concreet bewijs in van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

3.1.1. Verzoekster betoogt vooreerst dat de verklaringen die zij heeft afgelegd maar heel licht incoherent zijn zodat er geen sprake kan zijn van echte tegenstrijdige verklaringen. Verzoekster wijst erop dat emoties enkele incoherenties met zich mee kunnen brengen.

3.1.2. Uit lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat de vastgestelde incoherenties geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoeksters asielaansluiting uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij ze waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Immers betreffen de vastgestelde incoherenties feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoeksters vlucht. Verzoekster legt incoherente verklaringen af over de confrontaties met haar man inzake zijn Flec-lidmaatschap en haar verklaringen zijn tevens tegenstrijdig over het bezoek van de vier mannen die naar haar man op zoek waren. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt ondermijnen dergelijk flagrante incoherenties inzake kernelementen van haar aansluiting wel degelijk de geloofwaardigheid ervan. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster emotioneel was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Elk gehoorgesprek brengt overigens emoties en stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager terdege rekening gehouden. Bovendien is in deze geen objectief gegeven voorhanden dat emoties verzoekster verhinderd zouden hebben haar aansluiting volledig en juist te vertellen.

3.1.3. Verzoekster betoogt dat aangezien mannen in Angola “een autoriteitsrecht hebben op hun vrouw”, dit het haar moeilijk maakt om bescherming te vinden in haar land van herkomst. Verzoekster benadrukt dat zij bovendien bescherming zoekt tegen haar man en de mensen die haar man achterna zaten en meent zij dat artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie niet noodzakelijk vereist dat men alvorens internationale bescherming in te roepen, eerst nationale bescherming inroept.

3.1.4. De internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 onder andere kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-

overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de Staat noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich in haar asielrelaas baseert op twee hoofdmotieven. Enerzijds vreest verzoekster haar man die haar mishandelde en anderzijds vreest zij de vier mannen die naar haar man op zoek waren. Nu verzoeksters relaas inzake de vier mannen die haar man achterna zaten niet aannemelijk heeft gemaakt en zij er niet in slaagt – zoals uit de bespreking verder zal blijken – de motieven van de bestreden beslissing ter zake te doen wankelen, kon de commissaris-generaal terecht oordelen dat verzoekster niet alle interne beschermingsalternatieven heeft uitgeput ten aanzien van haar man. Immers is verzoeksters man een niet-overheidsactor zodat van haar mag verwacht worden dat zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar stuk 7 gevoegd aan haar verzoekschrift teneinde te bewijzen dat zij in Angola moeilijk bescherming kan vinden tegen haar man. Uit lezing van het voorgelegde stuk 7 blijkt evenwel dat de overheid wel degelijk huiselijk geweld vervolgt, zij het op occasionele basis en onder een andere noemer dan 'huiselijk geweld', dat er tevens een ministerie van familie en promotie van vrouwen (vrije vertaling) bestaat dat zaken van huiselijk geweld registreert en samen met de Angolese balieassociatie een programma heeft lopen waarbij gratis rechtsbijstand gegeven wordt aan mishandelde vrouwen. Bovendien werden adviescentra opgericht die families ondersteunen bij het omgaan met huiselijk geweld (pp. 49-50). Hieruit volgt dat het voor verzoekster niet onmogelijk is om een beroep te doen op de nationale instanties teneinde bescherming te zoeken tegen haar man, wat verzoekster evenwel heeft nagelaten te doen. De bestreden beslissing is op dat vlak omstandig gemotiveerd en verzoekster slaagt er niet in deze motivering te weerleggen.

3.1.5. Verzoekster betoogt dat – wat betreft het niet aannemelijk gemaakt te hebben vervolgd te zijn in Cabinda omwille van het Flec-lidmaatschap van haar man – het Commissariaat-generaal zich vergist nu verzoekster slechts een maand in het huis te Cabinda heeft verbleven. Verzoekster wijst erop dat zij laaggeschoold is en dat zij niet werkte. Men kan na één maand niet van iemand verwachten dat hij of zij de buurt van buiten kent. Bovendien kan men moeilijk van verzoekster verwachten dat zij de weg en de situering van het huis kan beschrijven omdat zij één keer in de wagen deze weg heeft gedaan. Zij wijst er tevens op dat zij in paniek was. Verzoekster beklemtoont dat in de bestreden beslissing niets gezegd wordt over haar kennis over Luanda.

3.1.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekster worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde gedurende één maand in Cabinda verbleven te hebben (stuk 3, p. 7). Verzoekster blijft evenwel het antwoord schuldig op diverse vragen die haar gesteld werden over Cabinda zelf. Waar verzoekster meent dat het onredelijk is te verwachten dat zij de buurt van buiten kent, merkt de Raad op dat van verzoekster helemaal geen gedetailleerde kennis over Cabinda werd verwacht, maar dat vrij algemene vragen werden gesteld over onder meer de wijk waar verzoekster verbleef, of zij nabijgelegen wijken kende, waar het huis van de paters lag. Het verweer van verzoekster tijdens het gehoor dat zij weinig buiten kwam ter verantwoording van haar onwetendheid, is niet ernstig. Immers geeft verzoekster hiermee zelf aan dat zij tijdens haar verblijf in Cabinda wel degelijk buiten kwam, ook al was dit beperkt. De Raad is van mening dat zelfs van iemand die weinig buiten komt kan verwacht worden dat zij – omwille van haar verblijf van één maand – minstens behoort te weten of de wijk waar zij verbleef dicht bij een zee of rivier ligt (stuk 3, p. 8). Evenmin kan dit argument van verzoekster afbreuk doen aan de vaststelling dat zij niet weet waar het huis van de paters lag. Het is niet omdat verzoekster niet buitenkomt, dat zij niet via de paters of de zuster die op haar paste (stuk 3, p. 11) te weten zou kunnen gekomen zijn waar zij verbleef. Immers kan niet ingezien worden dat verzoekster totaal niet geïnteresseerd was in waar zij zich precies bevond.

Waar verzoekster betoogt dat zij laaggeschoold is, merkt de Raad op dat zelfs van een persoon met een geringe opleiding verwacht kan worden dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met haar beweerde laatste verblijf voor haar vertrek. Het feit dat verzoekster weinig scholing genoot kan haar gebrekkige kennis betreffende haar directe en persoonlijke leefwereld niet verantwoorden.

Verder merkt de Raad op dat de (beperkte) kennis die verzoekster wel over Cabinda had (stuk 3, p. 8-9) slechts kennis betreft die zij via radio en televisie verkreeg (stuk 3, p. 8-9) hetgeen evenmin haar verblijf in Cabinda kan bevestigen. Verzoekster benadrukt dat zij slechts één maand in Cabinda heeft verbleven, doch dit kan geen afbreuk doen aan het gegeven dat zij verklaarde dat zij de kennis die zij wel had over Cabinda via de media heeft verworven zodat deze kennis geen bewijs vormt van haar effectief verblijf aldaar. Het betoog van verzoekster dat niet gepolst werd naar haar kennis over Luanda is niet dienstig. Immers ziet de Raad niet in hoe een toetsing van de kennis van verzoekster over Luanda een bewijs kan vormen van verzoeksters verblijf te Cabinda. Verzoeksters afkomst uit Luanda wordt niet in het minst in twijfel getrokken maar wel haar beweerde verblijf in Cabinda voor haar vertrek zodat er geen geloof gehecht kan worden aan de vervolgingsfeiten die zij er in die periode zou meegemaakt hebben.

3.1.7. Uit de stukken 3, 4 en 5 die verzoekster aan haar verzoekschrift gevoegd heeft, blijkt dat zij een medische expertise heeft aangevraagd, doch deze stukken op zich tonen niet aan dat verzoekster ook werkelijk de beweerde vervolgingsfeiten heeft ondergaan. Hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft het bijgevoegde stuk 6. Dit stuk werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster, die evenwel onwaarachtig werden bevonden. De Raad wijst er dienaangaande op dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen doch moet opgemerkt worden dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

3.1.8. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal zich beperkt tot het nagaan van de interne samenhang van haar verklaringen zonder evenwel een grondig onderzoek te hebben verricht naar de verenigbaarheid met gekende feiten, waarbij zij verwijst naar internationale verslagen over de positie van vrouwen in Angola. De Raad wijst verzoekster erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar de situatie van vrouwen in haar land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekster in gebreke blijft, zoals hoger beschreven.

3.1.9. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en betoogt dat het Commissariaat-generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht waarna zij nogmaals benadrukt dat het Commissariaat-generaal had moeten nagaan of haar verklaringen stroken met algemeen bekende feiten. Verzoekster herhaalt tenslotte summier haar verklaringen.

3.2.2. De Raad benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekster en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Voor wat betreft verzoeksters verwijzing naar algemeen bekende feiten verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 3.1.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster haar in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van haar asielaanvraag en onwaarschijnlijk werden bevonden, zodat zij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

3.4. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER